HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(9) (Vervolg.)

Manipulaties. . . . !"

Baron Croix maande de aanwezigen aan bedaard te blijven daar de essaieurs nog geen rapport gereed hadden, anders zou hij de smederij laten ontruimen. Er werd afgesproken dat de essaieurs geen verslag zouden uitbrengen vóórdat de Oosterling was weggevoerd. Men zou hem in stilte den uitslag zeggen en daarna voorloopig naar zijn cel terugbrengen.

Een der essaieurs fluisterde den baron iets in het oor en daarop werd Raja Mullah weggevoerd. De aanwezigen begrepen dat het onderzoek afgeloopen was en begonnen te schreeuwen.

„Het rapport. . . . Lees ons het rapport voor. . . ."

„Beursmanipulaties ! Waar Frankrijk zich al niet voor leent. . . ."

Eensklaps was het stil. Een essaieur die door het gerecht daarvoor aangesteld was, deelde mede, dat hij honderd gram van het metaal had onderzocht en daarop een tegenproef had gemaakt en dat de eindconclusie was, dat het blok metaal niets anders was dan zuiver goud. . . .

„Leugens. . . . !"

„Flesschentrekkerij. . . . !"

„Waarom is hij weggevoerd ?"

„Lever hem over aan de guillotine !"

„Stilte, heeren, stilte !" riep de minister van justitie.

De essaieur, door de bankiers gekozen, kwam nu naar voren. De man was geheel ontdaan en schreeuwde met vreemde, schelle stem : „'t Is goud".

Nu ontstond een tumult, men drong de justitie opzij en nam de resten van het goud weg. Als beesten vocht men om het elkaar weer te ontnemen. 't Was een gevecht van waanzinnigen, men trachtte elkaar te wurgen, dood te trappen ; een gaf een schop tegen den smeltoven zoodat die omviel en het vuur op den grond stortte, waardoor een begin van brand ontstond. Bewakers werden geroepen, die met geladen revolvers in de lucht schoten, om den schrik er in te brengen. De directeur van de Credit Lyonnais wilde een bewaker zijn revolver afnemen om zelfmoord te plegen. Een stem riep : „Waar is het recept ?"

„Ja, 't recept !"

„Wat gebeurt er nu met dien duivelskunstenaar ?"

„Hij moet dood, zoolang hij niet dood is, zal hij het goudspook zijn, dat bij elke transactie die gedaan zal worden, tusschenbeide treedt !"

„Hij is het goudspook, dat alles waardeloos maakt. . . . !"

„Een spook mag je dooden !"

De minister van justitie wist met moeite het tafeltje te bereiken, klom er op en riep :

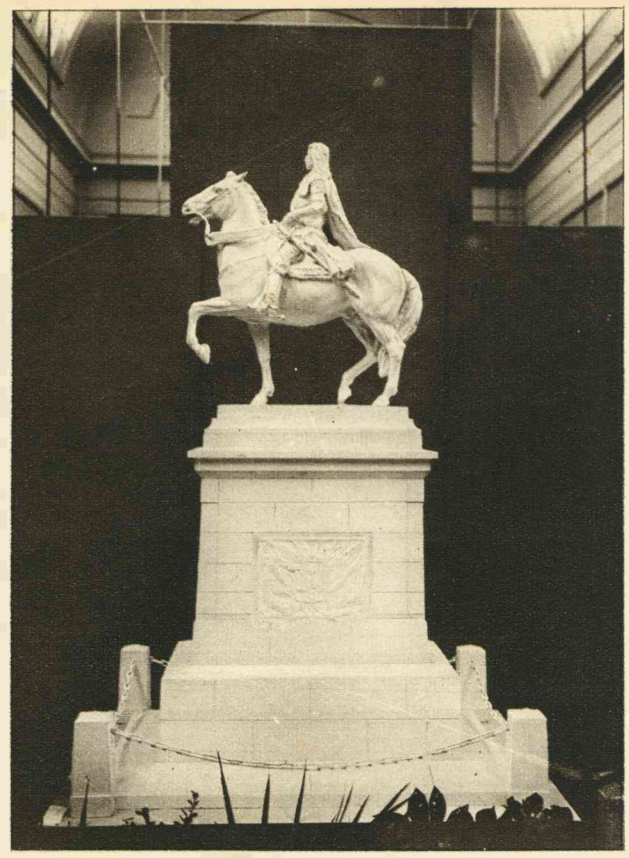
„We zullen het tumult door de vingers zien. Voor hetgeen met Raja Mullah gebeuren zal is de justitie verantwoordelijk. — Ik gelast u dit gebouw te verlaten en verzoek u in het belang der geheele wereld, hetgeen u heden gezien hebt, geheim te houden."

Onmiddellijk daarna begon een overmacht van bewakers de smederij te ontruimen. . . .

Het schrikbeeld van het goudspook begon te heerschen.

Raja Mullah werd vrijgelaten ; er bestond geen enkel motief om hem langer gevangen te houden.

Ook de bankiers hadden begrepen dat op de séance de invrijheidstelling moest volgen en lieten den geheelen dag den uitgang van de gevangenis door particuliere detectives bewaken, om den man, wanneer hij de gevangenis verlaten had, te achtervolgen. Men wachtte tevergeefs, want ruim een uur na de demontratie was hij reeds vrijgelaten. Mullah, die begreep, dat men hem zou achtervolgen, verzocht om met den celwagen naar een eenzame plek gebracht te worden en hem daar vrij te laten.

EEN STANDBEELD VOOR STADHOUDER WILLEM III.

De jury, die zich op verzoek van het Hoofdcomité tot de oprichting van een standbeeld voor Stadhouder Willem III had gevormd, en die bestond uit den voorzitter van bovengenoemde commissie, generaal Cool, den schilder Van Koneynenburg, den beeldhouwer prof. dr. A. J. der Kinderen als directeur der Academie van Beeldende Kunsten, heeft in haar vergadering van 24 Mei het ontwerp van een ruiterstandbeeld, door den beeldhouwer Ch. van Wijk vervaardigd, ter uitvoering verkozen. — Hierboven een foto van dit standbeeld. *(V.F.B.)*

In den namiddag snorde over Parijs een vliegmachine die in de richting van Calais verdween. Raja Mullah keerde naar zijn woning terug.

De Fransche en buitenlandsche bankiers hielden op hetzelfde oogenblik een conferentie, waarop zij gezamenlijk besloten al het mogelijke te doen om het recept en de geheimzinnige stof in handen te krijgen ten einde de kunstgoud-productie uit den weg te kunnen gaan.

Maar velen maakten met zichzelf ook nog een overeenkomst ; de een besloot Raja Mullah's woonplaats te laten opsporen en het geheim desnoods met moord te laten stelen terwijl een ander besloot Raja Mullah tot geheim vennoot in zijn zaak te nemen. Want zoolang het goudspook vrij rondliep, was er van een geregeld en voordeelig zakendoen geen sprake meer. En waarom zou men het syndicaat het voordeel gunnen ? Gedeelde winst is kleinere winst.

De leden van het pasgevormde syndicaat gingen als vrienden uiteen, maar in werkelijkheid wantrouwden zij elkaar zoo sterk, dat elk lid een corps detectives in dienst nam om de handelingen van de overige leden te controleeren.

Het geheele syndicaat wist al zeer spoedig hoe men elkaar wantrouwde, doch geen enkel lid liet daarvan iets blijken, want die toestand gaf tegelijkertijd een waarborg dat geen der leden ongemerkt relaties met het goudspook kon aanknoopen. Een groote geruststelling was het voor de haute-finance, dat het feit niet wereldkundig gemaakt was en dat de Oosterling met zijn kunst niet te koop liep.

Maar met het laatste had men misgerekend.

Raja Mullah was onmiddellijk nadat men hem vrijgelaten had, naar den winkel van Bonboirie gegaan.

„Bonboirie, ik zal je niet meer ontvoeren, ik zal je geen goud meer te koop aanbieden maar ik zal je een raad geven. Wanneer je dien opvolgt dan verdien je frc. 250.000 en die mag je wel hebben, voor al de ellende die je doorstaan hebt toen je mij met dien dwazen Lecoque moest achtervolgen," zei Raja Mullah tot den verbaasden goudsmid.

„. . . . En wat moet ik doen ?"

„Ik heb den directeur en den hoofdredacteur van de „Matin" opgebeld en verzocht om hier te komen. Er zou hun de primeur van een wereldschokkende gebeurtenis gegeven worden, mits zij aan jou onmiddellijk frc. 250.000 in baar geld betaalden. Jij vertelt hun de geheele goudgeschiedenis, maar onder één voorwaarde : Ze mogen het niet vóór vannacht om twaalf uur publiceeren."

Een auto hield stil. Drie heeren kwamen geagiteerd den winkel binnen. Het waren de directeur en de hoofdredacteur van de Matin met een stenograaf.

Nadat Bonboirie het geheele verhaal van de goudgeschiedenis verteld had, verliet de directeur den winkel en reed met den auto snel weg om terug te keeren met een fotograaf, die verschillende foto's van Sans pays en Bonboirie maakte.

Toen de auto voor de tweede maal vertrok, was Bonboirie frc. 250.000 rijker en verliet hij onmiddellijk op aanraden van Raja Mullah Parijs. . . .

Nadat het geld aan Bonboirie overhandigd was nam de Oosterling van den goudsmid afscheid met de woorden : „Vaarwel, Bonboirie, wij hebben ons beiden gewroken,. . . . maar voor mij alleen zal het noodlottige gevolgen hebben."

Precies 's nachts om twaalf uur schreeuwden de courantiers langs de boulevards : „De kunst om goud te maken is ontdekt. Extra editie met portret van den goudmaker en van Bonboirie, die den man opgespoord heeft."

Er ging weer een schok door de financieele wereld, maar nu in veel wijderen kring, want het trof nu zelfs de kleinste financiers.

De „Matin" verdiende met de frc. 250.000, die zij voor het interview betaald had, wel een paar millioen francs, want de oplaag van dit nummer moest vervijftigvoudigd worden om aan de nieuwsgierigheid te kunnen voldoen.

In den namiddag van den volgenden dag verscheen er in de Temps en de Figaro het volgende officieele communiqué in antwoord op het artikel in de „Matin":

„Het kabinet van het ministerie van justitie deelt mede dat er inderdaad tegen een zekeren Raja Mullah vermoeden heeft bestaan, dat hij op een geheimzinnige wijze groote hoeveelheden goud aan de markt bracht. Aanvankelijk dacht men aan een internationale dievenbende, doch een volledig onderzoek heeft uitgemaakt dat men met een rijken zonderling te doen had, die goud beneden de waarde verkocht.

„De justitie heeft zich in het belang van den geldhandel genoodzaakt gezien aan de zonderlinge daden van Raja Mullah een einde te maken."

Na eenigen tijd dacht niemand meer aan de geheele geschiedenis, behalve het syndicaat van de bankiers, die de demonstratie hadden bijgewoond. Hun angst voor het goudspook was er in dien tijd niet minder op geworden.

HET ROMEINSCH OPENLUCHT-THEATER TE VALKENBURG IN AANBOUW.

Ter bevordering van de tooneelspeelkunst in de vrije natuur, wordt te Valkenburg (L.) een Romeinsch openluchttheater gebouwd. Op onze foto ziet men de onderste (kleinste) helft juist voltooid. Er komen 24 rijen zitplaatsen, ruimte biedend aan ruim 1000 toeschouwers. De plaatsen worden in de rots uitgekapt en daarna met blokken zandsteen bijgemetseld. De zittende heer op onze kiek is de heer Vincent Berghegge, artistiek leider van het openluchtspel „Saul's Verwerping", dat dezen zomer zal worden opgevoerd en waarmede het theater op 29 Juni zal worden geopend. De staande heer is de aannemer Louis Jennckens. *(foto Cohen).*

In den tuin van het Grand Hotel te Napels zouden de gasten carnavalsavond vieren.

De hooge, met roode zijde omkleede electrische lampen wierpen een rossig licht op de cypressen, laurier- en citroenboomen in den tuin. Het licht was te zwak om het donker der boomen in